

DEBRECZENY GYÖRGY

a tiszta perzsaszőnyegen

kollázs Fülöp Gábor verseiből

naponta kapok tiszta perzsaszőnyeget
éjszakára komolyabb kandelábereket
magányos zöld virág ez a nagy görögdinnye
a feleségemnek vettem nők napjára
kis papírvágó késemet azóta
dinnyevágásra használom
megkínálom a behemót vécésnéit is
az illemhelyről megdicsőülten távozom
zsákmány után kutatok
a szak- és a szépirodalomban is
hálásan vakkantok a kutyának
és az örökkévalóságnak
a feleségem hétfejű sárkány
rám szól hogy igazán abbahagyhatnám már
de hát nem bírok magammal
a tiszta perzsaszőnyegen
ráfestem a vécésnéni szemüvegére
a gyertyalángot
csilingelés hallatszik a toalett felől

a felhők liftbe szállnak

kollázsok Ágai Ágnes verseiből, születésnapjára

a felhők liftbe szállnak
délben nem ölelkezünk velük
a leendő sors az égen viharzik
elterül hullámszik
belebújok szerelmes köpenyébe
gejzirt fakasztok
de hiába
délben nem jön a liftszerelő

*

azt mondják
a versben van valami

tudom
én tettem bele

*

azt mondják
az életben van valami
nem tudom pontosan kifejezni
de ha lerúgom a paplant
idejön Picasso
fintorog és eltereli az időt
lekuporodik mellém
fehér botjával tétován
megmutatja hová igyekszem

*

az ujjaimat a titkoknak
mondom el titokban
a jelenlétben jelenüket érzem
a dátumozott időtlenségben
az a fontos
hogy megtaláljam a pszichológust
mondom Picassónak
fehér botjának tétován

ahol állok

Novák Valentin Fényváltás c. versének parafrázisa

múltjelenvillanás
ahol a függöny áll
pontosabban ahol lóg
mert állni ugye
mögötte én állok
na szóval ott
egy árnyékvillanás

múltjövővillanás
egy jövőbeli villamos
százéves fotón
elfüggönyözi magát
épp ott ahol állok
magam mögött
na szóval ott

hol vagyok én?

kollázs Jónás Tamás verseiből

elsétálok egy ismerős ház előtt egy másik
drámaesztétikáig
hiába kergetlek el megmarsz megmaradsz
felettes ének

hol vagyok én?
malackodni mentem egy társaságba
félelembe kergetnek
a márványtáblákba vésett trágárságok

a nyolcvanas évek presszóiban
fel vagyok már ékesítve fülcseggel
fantomfájdalommal
kifaragja a szobrászt a szobor

engedjetelek közelebb a nyafogáshoz
a nátha hátha boldogságra kényszerít
elme elme elmegyek
elmegyek én a logopédushoz

nem mernek meztelenre vetkőzni a gépek
vérzik az ünnep az úton
remeg és tapsikol a sápadt alkalom
de hol vagyok én?

villamoson? harcban? bordélyházban?
engedj barátom a megháborodott
csendet háborítani
így is úgy is elérkezik a nap

a harc házában a bordélyvillamoson